

Η παραβολή του καλού σπορέα

Μια μέρα ο Χριστός είπε στους μαθητές Του την εξής παραβολή:

«Βγήκε ο γεωργός για να σπείρει το σπόρο του. Και εκεί που αυτός έσπερνε, άλλα σπειριά πέσανε πάνω στο δρόμο και καταπατήθηκαν από τους διαβάτες και τα έφαγαν τα πουλιά του ουρανού κι άλλα σπειριά πέσανε πάνω στις πέτρες και μόλις φύτρωσαν ξεράθηκαν, γιατί εκεί δεν είχε δροσιά κι άλλα σπειριά πέσανε στα αγκάθια και τ' αγκάθια φύτρωσαν μαζί τους και τα έπνιζαν κι άλλα σπειριά πέσανε στην καλή γη και φύτρωσαν κι έδωκαν καρπό, το ένα εκατό».

Κι επάνω σε τούτα ρωτούσαν οι μαθητές τον Κύριο κι έλεγαν τι να εννοεί αυτή η παραβολή.

Κι εκείνος είπε: «Σε σας είναι δοσμένο να μάθετε τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, ενώ στους άλλους η διδασκαλία γίνεται με παραβολές, για να κοιτάζουν και να μη βλέπουν και να ακούν και να μη καταλαβαίνουν. Κι ακούστε τώρα εσείς τι εννοεί η παραβολή. Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Και δρόμος, όπου πάνω σ' αυτόν έπεσε ο σπόρος, είναι εκείνοι που άκουσαν, ύστερα έρχεται ο διάβολος και παίρνει το λόγο από την καρδιά τους, για να μη πιστέψουν και σωθούν.

Και πέτρες, όπου πάνω σ' αυτές έπεσε ο σπόρος, είναι εκείνοι που όταν ακούσουν, δέχονται το λόγο με χαρά, αλλά αυτοί δεν έχουν βάθος για να ριζώσει ο λόγος· πιστεύουν προς ώρας και στον καιρό του πειρασμού τα παρατούν και φεύγουν. Κι αγκάθια, όπου σ' αυτά έπεσε ο σπόρος είναι αυτοί που άκουσαν το λόγο, αλλά πνίγονται απ' ο τις μέριμνες του πλούτου και τις ηδονές του βίου και δεν κάνουν προκοπή.

Και καλή γη, όπου μέσα της έπεσε ο σπόρος, είναι αυτοί, που άκουσαν το λόγο, τον φυλάγουν σε καλή και αγαθή καρδιά και καρποφορούν με υπομονή».

Λέγοντας αυτά, τόνιζε· όποιος έχει αυτιά για να ακούει, ας ακούει.

(Λουκ. 8, 5-15)

Ερμηνευτικά Σχόλια

Ο σποριάς: είναι ο ίδιος ο Χριστός, αλλά και κάθε άνθρωπος ο οποίος στη ζωή της Εκκλησίας μιλάει για Εκείνον. Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Η Εκκλησία παρουσιάζει το Ευαγγέλιο στη ζωή του κόσμου και των ανθρώπων και ο καθένας καλείται να πάρει θέση. Το Ευαγγέλιο ακούγεται την Κυριακή στη Θεία Λειτουργία, αλλά και σε κάθε δυνατή ευκαιρία, μέσα από το ραδιόφωνο, τα βιβλία, με το χτύπημα της καμπάνας, όταν μελετά κανείς τη ζωή των αγίων, στο κατηχητικό, παντού.

Παραβολές: είναι εκείνες οι διηγήσεις που λέει ο Χριστός, που οι εικόνες τους είναι παρμένες από τη ζωή των ανθρώπων και που αν τις εξηγήσει κανείς αλληγορικά, δει δηλαδή τι κρύβεται πίσω από αυτές, τότε μπορεί να δει το μυστήριο της βασιλείας του Θεού. Οι παραβολές ακούγονται ευχάριστα στ' αυτιά και είναι όμορφες διηγήσεις.

Δρόμος... είναι εκείνοι που άκουσαν, ύστερα έρχεται ο διάβολος και παίρνει το λόγο από την καρδιά τους, για να μη πιστέψουν και σωθούν: Πόσο εύκολα μπορεί να μας πάρει το λόγο του Θεού ο διάβολος όταν είμαστε μακριά από το Θεό; Αν κάποιος δε συμμετέχει στη ζωή της Εκκλησίας είτε γιατί δεν έχει μάθει έτσι, είτε γιατί δεν θέλει, ακόμα κι αν ακούσει το λόγο του Θεού, δεν θα επηρεαστεί η καρδιά του και τελικά θα στηριχθεί στον εαυτό του για να αντιμετωπίσει τη ζωή.

Πέτρες...είναι εκείνοι που όταν ακούσουν, δέχονται το λόγο με χαρά, αλλά αυτοί δεν έχουν βάθος για να ριζώσει ο λόγος: Η αδυναμία έγκειται στο γεγονός ότι η καρδιά μας δεν είναι έτοιμη να στρέψει το νου και την καρδιά της στο Χριστό. Έχουμε μικρότερες ή μεγαλύτερες αμαρτίες, πάθη, κακίες, που ενώ ο λόγος του Θεού μας ενδιαφέρει, δεν μπορεί να ριζώσει μέσα μας. Για να αντιμετωπίσουμε αυτή την αδυναμία, που μας περιγράφει ο Χριστός, χρειαζόμαστε, πέρα από τη συμμετοχή στη ζωή της Εκκλησίας, πνευματικό οδηγό. Όλοι οι άνθρωποι πέφτουμε και σηκώνόμαστε, αμαρτάνουμε καθημερινά σαν να μην γνωρίζουμε το λόγο του Θεού. Αν όμως έχουμε μάθει να ερχόμαστε στον ιερέα και να εξομολογούμαστε την αδυναμία μας, τότε είναι σαν να στεκόμαστε ενώπιον του Θεού και του λέμε ότι είμαστε αδύναμοι και δεν καταφέρνουμε, για αυτό και ζητάμε τη βοήθεια του, να βγούμε νικητές τελικά από τις πολλαπλές μάχες με την αμαρτία.

Αγκάθια... είναι αυτοί που άκουσαν το λόγο, αλλά πνίγονται από τις μέριμνες του πλούτου και τις ηδονές του βίου και δεν κάνουν προκοπή: Σίγουρα όλοι θα έχουμε ακούσει ή και πει τη φράση: «δεν προλαβαίνω!». Δυστυχώς είμαστε τόσο πλεονέκτες ώστε δε μας φθάνει ποτέ το λιγότερο, με αποτέλεσμα να θέλουμε να γεμίσουμε τη ζωή μας με όλα όσα θα θέλαμε να μάθουμε. Εδώ χρειάζεται λοιπόν να μάθουμε να διακρίνουμε: τι είναι απαραίτητο στη ζωή μας (π.χ. η δουλειά μας ή το σχολείο μας), τι επιπλέον θα θέλαμε να κάνουμε (π.χ. να

κάνουμε αθλητισμό) και έπειτα πόσος χρόνος μας μένει να ηρεμούμε, να χαλαρώνουμε και να χαιρόμαστε, αλλά πάνω από όλα πόσος χρόνος μας μένει για το Θεό. Έτσι τα χρόνια περνάνε κι εμείς κάθε βράδυ γυρνάμε σπίτι κουρασμένοι και λέμε «δεν μπορώ να κάνω προσευχή, θέλω να κοιμηθώ» κι ύστερα την Κυριακή λέμε «κάθε μέρα τρέχω, την Κυριακή θέλω να κοιμηθώ μέχρι αργά». Έπειτα, απομακρυνόμαστε από το Θεό και γίνεται σκοπός της ζωής μας η απόλαυση «των ηδονών του βίου», δηλαδή της χαράς της επίγειας ζωής, η οποία όμως δε θα κρατήσει μήτε για αυτή τη ζωή, μήτε για την αιώνια.

Καλή γη: Είναι οι άνθρωποι που μόλις ακούσουν το λόγο του Θεού, ελέγχουν την καρδιά τους για να τη διορθώσουν, πάνε στον πνευματικό να εξομολογηθούν, κοινωνούν το Χριστό ζητώντας τη βοήθεια του κι ύστερα ξεκινάνε από την αρχή τον αγώνα τους να γίνουν καλύτεροι. Είναι αυτοί που συμμετέχουν στη ζωή της Εκκλησίας με το να έρχονται στο ναό, να προσεύχονται, να αγαπούν και να μοιράζονται την καρδιά τους με χαρά ή λίγο διαφορετικά, είναι αυτοί που τηρούν τις δύο μεγαλύτερες εντολές του Θεού, το να αγαπάς το Θεό με όλη σου την καρδιά και τη δύναμη, και να αγαπάς τον διπλανό σου όπως αγαπάς τον εαυτό σου.

όποιος έχει αυτιά να ακούσει ας ακούει: αυτιά έχουμε όλοι. Σημασία έχει να είναι τα αυτιά μας ανοιχτά, ώστε όσα ακούμε, να αλλάζουν τη ζωή μας. Άρα, τα αυτιά αυτά έχουν να κάνουν με την ψυχή μας. Ο Χριστός κηρύττει τον λόγο της αλήθειας και της σωτηρίας και μεταμορφώνει την καρδιά του ανθρώπου, νικώντας όλα τα εμπόδια, αρκεί να είναι η καρδιά μας ελεύθερη να πιστέψει και να χαρεί την πίστη. Κι αυτό γίνεται από την παιδική μας αλήθεια. Αν βρούμε το δρόμο της καλοσύνης, της αγάπης, της σχέσης με το Χριστό, της ελευθερίας της καρδιάς από τα πάθη, μέσα από τη ζωή της Εκκλησίας, τότε ο λόγος του Θεού θα καρποφορήσει στις καρδιές μας, όχι για να μας κάνει καλά παιδιά, αλλά για να μας κάνει καινούριους ανθρώπους, χαρούμενους, με την πίστη και την παρουσία του Χριστού μέσα μας.

Ερωτήσεις

- Α. Ποιον εννοεί ο Χριστός καλό σπορέα;
- Β. Γιατί ο Χριστός μιλούσε με παραβολές;
- Γ. Τι σημαίνουν οι λέξεις: δρόμος, πέτρες, αγκάθια, καλή γη;
- Δ. Τι εννοούσε ο Χριστός λέγοντας «όποιος έχει αυτιά να ακούει, ας ακούει» ;

Συμπέρασμα

Ο Χριστός κηρύττει τον λόγο της αλήθειας και της σωτηρίας και μεταμορφώνει την καρδιά του ανθρώπου, νικώντας όλα τα εμπόδια.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ιερά Μητρόπολις Κερκύρας Αγίου Αρσενίου 1, 49100 Κέρκυρα τηλ. 2661039912, 81184
e-mail: info@imcorfu.gr

Τα μαθήματα συνέγραψαν οι κατηχητές του Ι. Ν. Αγίων Πάντων πόλεως:

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός, πρεσβ. Μαρία Κυτιλή-Μουρτζανού, Νεκτάριος Μπόκος, Μαρία Κάλλου
Τίνα Βλάχου, Στεφανία Καρύδη, Ευγενία Κουτσούρη, Ευαγγελία Μουρτζανού, Σοφία Κουτσούρη

Οι εικόνες έχουν πηγή προέλευσης το www.eikonografos.com